

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2017

ΕΤΟΣ ΛΗ'

ΑΡ.447 - 448

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. 1στ' 13 -24

Ευαγγέλιον: Ματθ. κα' 33 – 42

3 Σεπτεμβρίου 2017

«Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας. παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν».

Την πέτρα που απέρριψαν ως ακατάλληλη οι χτίστες, χρησιμοποιήθηκε ως ακρογωνιαία πέτρα, της οικοδομής, που δεν είναι άλλη από την Εκκλησία του Χριστού. Αυτό το θαυμάσιο γεγονός, για τα μάτια όλων των πιστών, την θαυματουργική οικοδόμηση της Εκκλησίας, το πραγματοποίησε ο Κύριος, όπως σημειώνουν ο προφήτες.

Κατάληξη της παραβολής που ακούσαμε σήμερα, λοιπόν, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι η προφητεία αυτή που αναφέρεται στην οικοδομή της Εκκλησίας, που σκοπεύει να καλύψει όλους τους πιστούς.

Απλά και με μοναδική λιτότητα φέρνει μπροστά μας, τον προνοητικό και ευκατάστατο ιδιοκτήτη, που τον βλέπουμε, αφού οργανώνει και εξοπλίζει με κάθε λεπτομέρεια τον αμπελώνα του, αναθέτει τη διαχείρισή του και αναχωρεί σε άλλη χώρα. Όταν έρχεται ο καιρός της καρποφορίας στέλνει τους υπαλλήλους του, να παραλάβουν τους καρπούς του αμπελώνα. Οι γεωργοί άλλους από τους υπαλλήλους, έδειραν ή πειροβόλησαν, κι άλλους τους σκότωσαν. Ο ιδιοκτήτης έστειλε περισσότερους υπαλλήλους, που με τον ίδιο τρόπο τους υποδέχτηκαν. Τέλος σκέφτηκε ότι, αν στείλει το γιο του, θα ντραπούν. Αλλά οι γεωργοί σκέφτηκαν: Αυτός είναι ο κληρονόμος. Θα τον σκοτώσουμε και θα είμαστε πια ανενόχλητοι ιδιοκτήτες της περιουσίας.

Δε θα είχε τόσο μεγάλη σημασία αυτή η διήγηση, αγαπητοί μου αδελφοί, αν δεν είχε παραβολική σημασία. Σαν ιδιοκτήτης του αμπελώνα, φέρεται ο Θεός, ο αμπελώνας, είναι η δημιουργία, οι γεωργοί, εμείς οι άνθρωποι, οι προφήτες είναι οι υπάλληλοι του ιδιοκτήτη και τέλος γιος του, ο Χριστός.

Δίνει ο Θεός, σε όλους μας, αγαπητοί μου, ευκαιρίες πολλές. Μας χάρισε πλούσια τα αγαθά, στα οποία ουσιαστικά μάς τοποθέτησε ως διαχειριστές. Εκείνος μάς τα έδωσε. Κι όποτε θέλει, μπορεί να μας τα πάρει. Μόνο που εμείς δεν καταλάβαμε ότι τίποτε από όλα αυτά, τα χαρίσματα, τις ικανότητες που έχουμε, δεν μας ανήκει. Είναι δώρα Του, που έχουμε την ευθύνη να τα διαχειριζόμαστε σωστά. Έστειλε, λοιπόν, τους προφήτες, για να μας υπομνήσουν το θέλημά του Κυρίου, του ιδιοκτήτη του αμπελώνα, όπως σημειώνεται στην παραβολή. Να καλλιεργήσουμε τον αμπελώνα της ψυχής μας, κατά το θέλημά Του. Δεν ακούσαμε όμως τους προφήτες, ή και άλλους φωτισμένους φιλοσόφους και σοφούς ανθρώπους. Δεν τους πιστέψαμε. Πολλούς τους καταδιώξαμε. Αλλά κυρίως δεν ακούσαμε τη διδασκαλία τους, που μετέφεραν σε μας, ως φωτισμένοι εντολοδόχοι του Θεού. Δεν αντιληφθήκαμε ότι ήταν απεσταλμένοι του Θεού. Ένας οποιοσδήποτε ιδιοκτήτης, θα τιμωρούσε τους υπαλλήλους του χωρίς δεύτερη συζήτηση. Αλλά ο Θεός αγαπά το δημιούργημά Του. Μας αγαπά όλους. Δίνει κι άλλη μια ευκαιρία! Θέλει «πάντας» τους εργαζόμενους στον αμπελώνα Του, «σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν». Τι πιο αρμονικό από τις καλές σχέσεις

ανάμεσα στον ιδιοκτήτη του αμπελώνα και τους γεωργούς που εργάζονται δημιουργώντας καρπούς; Ζητά επίσης «λαβείν τούς καρπούς αὐτοῦ» ἀπὸ τον αμπελώνα Του. Καρποί, ἀπὸ τους οποίους θα ζήσουν και οι γεωργοί. Καρποὶ ἀγαθῶν ἔργων ὅμως, που θέλει να τους εισπράξει. Του ἀνήκουν ἄλλωστε! Εἶναι ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν του Κυρίου στη ζωὴ μας. Στέλνει, λοιπόν, τον ἴδιο τον Γιο Του. Περιμένει να Τον σεβαστοῦν. Να Τον ἀποδεχτοῦν! Να ἀποδώσουν σε Κεῖνον, τους καρπούς που ἐργάστηκαν ἀπὸ τὴ στιγμή που ἀέλαβαν τὴν ἐντολὴ Του. Εἰδὼ ἀκριβῶς φαίνεται και προκύπτει τὸ καθήκον μας, ἡ υποχρέωσή μας, εὐχάριστη μπροστὰ σ' αὐτὰ που μας χάρισε ἀπλόχερα.

Στο σημεῖο αὐτὸ, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἡ παραβολὴ γίνεται προφητικὴ. Ὁ περιούσιος λαὸς του Κυρίου, οἱ Ἰσραηλίτες, εἶχαν τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία και εὐνοία, ὡς πρωτοπορούντες, να ἀκούσουν πολλοὺς προφῆτες, που διαχρονικὰ ἔστειλε στον τόπο τους, να μιλήσουν στη γλῶσσα τους. Ἄκουσαν ἀποκαλυπτικὲς προφητείες, ἀλλὰ τις ἀγνόησαν, τυφλωμένοι και στενόμυαλοι. Κι ὅταν ὁ Θεός, θέλοντας να σώσει τὰ δημιουργήματά Του, ἔστειλε τον Γιο Του, δεν δίστασαν ἀγνοώντας τις λεπτομερειτικὰ περιγραφικὲς προφητείες, και ἔσπευσαν να Τον σκοτώσουν.

Συνεχίζει ὁ Κύριος τὴν παραβολὴ ρωτώντας, τι πρέπει να κάνει ὁ ιδιοκτήτης του αμπελώνα. Για να λάβει και τὴν ἀναμενόμενη ἀπάντηση: «κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτοὺς καὶ τὸν αμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τούς καρπούς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν». Σκληρὴ ἡ ἀνθρώπινη ἀπάντηση. Με θάνατο κακὸ ἀπαιτοῦν, να τους ἐξολοθρεῦσει και τον αμπελῶνα να ἀναθέσει σε ἄλλους γεωργούς, που θα δώσουν στον καιρὸ τους, τους καρπούς τους. Ἀλλὰ, ἀγαπητοὶ μου, ὁ Θεός δεν παύει να εἶναι πανάγαθος. Δεν ἔπαυσε ποτέ να ἐνδιαφέρεται και να μας ἀγαπᾷ, ὅλους. Δίνει ὅμως τὴν εὐκαιρία και «ἄλλοις γεωργοῖς». Ἡ ἐντολὴ Του: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη», περιλαμβάνει τους ἄλλους γεωργούς, και τους Ἕλληνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, και μαζί τους και ὅλους τους εἰδωλολάτρες, δίνοντας σε ὅλους μας, τὴν πρωτόγνωρη εὐκαιρία να δεχτοῦμε τὸ Εὐαγγέλιο τῆς ἀπολύτρωσης, τῆς σωτηρίας και μάλιστα στη γλῶσσα μας. Ὡστόσο πάντοτε περιμένει και προσφέρει χρόνο, για να μας δει να τηροῦμε τις ἐντολές Του. Νέες εὐκαιρίες, ξεπροβάλλουν μπροστὰ μας καθημερινά, ἀρκεῖ να ἔχουμε ἀνοιχτὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας. Ζητᾷ να ἀποδείξουμε ὅτι εἴμαστε οἱ εὐσυνείδητοι γεωργοὶ του αμπελώνα. Να γίνουμε οἱ γεωργοὶ που θα καλλιεργήσουμε τὴν ψυχὴ μας σύμφωνα με τις οδηγίες του Κυρίου. Γεωργοί, που μαζί με ὅλους τους ἄλλους γεωργούς, τους πιστοὺς ἀκόλουθους τῆς χριστιανικῆς πίστεως με συνέπεια, θα υπηρετοῦμε τις ἐντολές Του, μέσα στον αμπελῶνα Του. Κάποιοι στους αἰῶνες ἀποδοκίμασαν τον Κύριο, ἔχασαν τὴν εὐκαιρία τῆς σωτηρίας. Ἄλλοι ὅμως δέχονται κάτοικο μόνιμο τῆς ψυχῆς τους, ρυθμιστὴ τῆς ζωῆς τους, και ἀκολουθοῦν τον Κύριο. Ἐμεινε και ἀναπτύχθηκε ἡ Ἐκκλησία του Χριστοῦ, με ἀκρογωνιαῖο ἀγκωνάρι, τον Κύριο, που κάποιοι ἀποδοκίμασαν. Στήριγμά μας, ὁ Κύριος. Και θέλει να μας σκεπάσει ἐνωμένους ὅλους στο ὄνομα Του, στην Ἐκκλησία Του. Εὐχεται και προσεύχεται και στον Πατέρα Του, «ἵνα ὧσιν ἐν, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί». Να εἴμαστε ὅλοι ἐνωμένοι, ἀγαπητοὶ μου, συμμετέχοντας στη θεῖα κοινωνία. Ἐνωμένοι μεταξύ μας, ἐργάτες πιστοὶ του αμπελώνα του Κυρίου, ὅπως εἶναι ἐνωμένοι, ὁ Θεός Πατέρας και ὁ Γιος Του, ὁ Χριστός. Γένοιτο.

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Ιωάν. γ' 13-17

10 Σεπτεμβρίου 2017

**«Καθώς Μωυσής ύψωσε τον όφιν εν τη ερήμω, ούτως υψηθήναι
δει τον υιόν του ανθρώπου» (Ιωάν. γ' 14).**

Σε μια προτύπωση, αλλά και σε μια αναγκαιότητα αναφέρεται σήμερα ο Ιησούς. Αναφέρεται σε μια προτύπωση της δικής του υψώσεως πάνω στο Σταυρό. Είναι η ύψωση του χάλκινου φιδιού, μέσα στην έρημο από το Μωϋσή, σαν έκφραση του ελέους του Θεού προς τους μετανοημένους Ιουδαίους. Όμως, την ίδια στιγμή αυτή η ύψωση αποτελούσε προτύπωση της υψώσεως του Υιού του Θεού, του Ιησού, πάνω στο Σταυρό σαν έκφραση της αγάπης, του Θεού αλλά και με στόχο τη σωτηρία όλων των λαών και όλων των ανθρώπων που με πίστη θα προσφεύγουν σ' αυτόν.

Ενώ, λοιπόν, η ύψωση του Χάλκινου φιδιού προφύλασσε από το φυσικό θάνατο κάθε Ιουδαίο που με πίστη θα ατένιζε σ' αυτό, η Ύψωση του Ιησού πάνω στο Σταυρό θα έσωζε από την αμαρτία και τον αιώνιο θάνατο και θα χάριζε την αιώνια ζωή σε κάθε άνθρωπο που με πίστη θα κατέφευγε σ' Αυτόν.

Κατά τον Απόστολο Παύλο «Η σωτηρία αυτή επέμβαση του Θεού απευθύνεται, δια μέσου της πίστεως στον Ιησού Χριστό, σε όλους τους ανθρώπους και ο Θεός σώζει όλους όσοι πιστεύουν χωρίς να κάνει διάκριση Ιουδαίων και εθνικών. Γιατί όλοι αμαρτήσαν και βρίσκονται μακριά από τη δόξα του Θεού. Ο Θεός όμως τους δικαιώνει χωρίς αντάλλαγμα με τη χάρη του. Γι' αυτό έστειλε τον Ιησού Χριστό να μας ελευθερώσει από την αμαρτία. Ο Θεός τον όρισε να γίνει με το σταυρικό του θάνατο, ο εξιλασμός των αμαρτιών διά της πίστεως δείχνοντας την αγάπη του και συγχωρώντας τις αμαρτίες που έγιναν στο παρελθόν εξαιτίας της ανεκτικότητάς του. Έτσι ο Θεός φανερώνει την αγάπη του τον έσχατο αυτό καιρό, και δείχνει καθαρά ότι είναι δίκαιος και δικαιώνει όσους πιστεύουν στον Ιησού» (Ρωμ. γ' 22-26).

Τα πιο πάνω επιβεβαιώνουν την αναγκαιότητα για σωτηρία του ανθρώπου, αλλά την ίδια στιγμή φανερώνουν και την αδυναμία του να σωθεί με τις δικές του δυνάμεις. Έτσι, αυτή την αναγκαιότητα, αυτό το «δει», αυτό το πρέπει το αναλαμβάνει ο Ιησούς σαν αντιπρόσωπος, αλλά και σαν αντικαταστάτης του κάθε ανθρώπου. Το ότι ο Ιησούς είχε την ίδια ανθρώπινη φύση με μας, αλλά χωρίς την αμαρτία, εξηγεί και το πώς ως υιός του ανθρώπου έπαθε ως αντιπρόσωπός μας.

Κίνητρο αυτής της θυσίας η αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο, αλλά και ο στόχος διπλός. Πρώτο, «ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται», για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν και δεύτερο για να έχει ο άνθρωπος ζωή αιώνια. Έτσι το αποτέλεσμα της πίστεως παρουσιάζεται με διπλή μορφή, αρνητική «μη απόληται» και θετική να «έχη ζωήν αιώνιον». Αυτό δε το «έχη ζωήν αιώνιον» δεν αναφέρεται τόσο στη διάρκεια του χρόνου, όσο ιδιαίτερα στην ποιότητα της ζωής, που είναι η συμμετοχή στην ποιότητα της ζωής, που είναι η συμμετοχή στη ζωή του Θεού και του Χριστού.

Όμως πέραν από το κίνητρο και πέραν από το στόχο αυτής της αναγκαιότητας της Υψώσεως του Ιησού πάνω στο Σταυρό παραμένει μπροστά μας η προτύπωση αλλά και η εικόνα της διπλής Υψώσεως. Της Υψώσεως του χάλκινου φιδιού και της Υψώσεως του Ιησού πάνω στο Σταυρό. Μέσα από την προτύπωση, στο πρόσωπο του νεκρού φιδιού, του χάλκινου φιδιού, παρουσιάζεται ηττημένο, νεκρό και δημόσια εκτεθειμένο αυτό το ομοίωμα του φιδιού, η ίδια η αμαρτία.

Κι όμως μέσα από την «ταπείνωση» του Σταυρού οδηγείται προς τη δόξα της Αναστάσεως προσφέροντας ζωή και ανάσταση στους ανθρώπους. Είναι πολύ εκφραστικό το τελευταίο αντίφωνο της Μεγάλης Πέμπτης που ψάλλεται αμέσως μετά την Σταύρωση. «Ο Σταυρός σου, Κύριε, ζωή και ανάστασις υπάρχει τω λαώ σου».

Κατά συνέπεια, ο Σταυρός του Κυρίου δεν είναι ένα στίγμα που προκαλεί ντροπή, είτε για τον ίδιο είτε για μας. Ο Σταυρός του Κυρίου έγινε για μας πρόξενος ζωής και πηγή αθανασίας. Πολύ εκφραστικός ένας ύμνος της Μεγάλης Πέμπτης το βράδυ: «Εξηγόρασας ημάς εκ της κατάρας του νόμου τω τιμίω σου αίματι· τω Σταυρώ προσηλωθείς και τη λόγχη κεντηθείς την αθανασίαν επήγασας ανθρώποις· Σωτήρ ημών δόξα σοι».

Αδελφοί μου, δεν είναι θαυμαστή μόνο η αποκάλυψη της αναγκαιότητας της Υψώσεως του Υιού του Θεού πάνω στο Σταυρό. Θαυμαστό είναι και το κίνητρο, η αγάπη, η ανιδιοτελής αγάπη. Από τη στιγμή, λοιπόν, που αυτή η αναγκαιότητα έγινε πράξη και η πράξη ερμηνεύτηκε σαν έργο αγάπης, δεν μας αφήνει κανένα περιθώριο να την υποτιμήσουμε, πολύ δε περισσότερο να την απορρίψουμε. Αντίθετα μας προσκαλεί, όχι μόνο να την αποδεχθούμε, αλλά και να υποκλιθούμε σ' αυτήν με σεβασμό και αγάπη. Ας τον ευχαριστήσουμε θερμά μέσα από την πίστη μας και ιδιαίτερα μέσα από την έμπρακτη αγάπη μας προς τους «ελάχιστους» αδελφούς του. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. β' 16-20

Ευαγγέλιο: Μαρκ. η' 34-θ' 1

17 Σεπτεμβρίου 2017

Κυριακή μετά τη μεγάλη Δεσποτική εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού η σημερινή, αγαπητοί μου αδελφοί, και η Αγία μας Εκκλησία, μας διακρατεί στο εορταστικό κλίμα της μεγάλης εκείνης εορτής.

Τόσο οι μεθέορτοι ύμνοι όσο και τα αναγνώσματα περιφέρονται γύρω από τον Σταυρό του Κυρίου τον οποίο ο ίδιος ο Κύριος μας καλεί, όσοι θα τον ακολουθήσουμε, με την ελεύθερη βούλησή μας με την οποία είμαστε προικισμένοι, «όστις θέλει...», να αναλάβουμε το βάρος του διωγμού, των θλίψεων, του μαρτυρίου, ακόμα και του θανάτου.

Προϋπόθεση για επιτυχή ένωση με τον Χριστό είναι η απάρνηση του παλαιού εαυτού μας και η πλήρης ένταξη στη μέριμνα του Θεού.

Ουδείς επίγειος άρχοντας, ηγέτης ή οποιοσδήποτε πολιτικός, τόλμησε να εξαγγείλει πρόγραμμα και να θέσει όλα όσα αναφέρει ο Κύριος. Φαίνονται αρνητικά όλα αυτά στα μάτια των ανθρώπων του κόσμου τούτου. Και όμως πολλά τα εκατομμύρια που ακολούθησαν αυτό το πρόγραμμα, έδωσαν ότι καλύτερο είχαν για την αγάπη του Χριστού, τη διάδοση του Ευαγγελίου και την καλώς νοούμενη υπηρεσία του συνανθρώπου και έγιναν αιώνια και ασφαλή πρότυπα για όλους τους Χριστιανούς όλων των εποχών.

Οι διωγμοί, οι φυλακίσεις, το μαρτύριο είναι δεδομένα. Ο Κύριος πολλές φορές μίλησε και προειδοποίησε για όλα όσα θα υποστούν οι πιστοί και έθεσε παράδειγμα τον ίδιο τον εαυτό του: «ει εμέ εδίωξαν και υμάς διώξουσιν...». Και κατά τον λόγο του Αποστόλου Παύλου «δια πολλών θλίψεων δει ημάς εισελθείν εις την βασιλείαν των ουρανών...» συνεχιστής και αυτός του δρόμου που έδειξεν ο Κύριος.

Αυτή είναι η κατάληξη όλων αυτών των παθημάτων. Η απόκτηση της ουράνιας βασιλείας και η ποθούμενη από όλους τους ανθρώπους σωτηρία της ψυχής.

Αυτή είναι και η επιθυμία του Θεανθρώπου Ιησού. Γι' αυτό από άκρα ταπείνωση έγινε άνθρωπος με όλα τα ιδιώματα εκτός της αμαρτίας. Γι' αυτό ανέβηκε στον σταυρό για να σώσει τον πεσόντα από την χάρη του Θεού άνθρωπο.

Κέντρο του ενδιαφέροντος του Θεανθρώπου η ανθρώπινη ψυχή της οποίας δεν υπάρχει αντάλλαγμα και αποτελεί την προσωπικότητα του κατ' εικόνα Θεού πλασθέντος ανθρώπου. Η ψυχή που είναι το εμφύσημα του Θεού κατά την πλάση του ανθρώπου, είναι μοναδική και ανεκτίμητη. «Τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού»; Ερωτά ο Κύριος. Ο δε Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος παρατηρεί ότι μίαν μόνη ψυχή έλαβεν ο

άνθρωπος και αν την χάσει δεν υπάρχει δυνατότητα να αποκτήσει άλλη. Ούτε και αν κερδίσει τον κόσμο όλο.

Οι άνθρωποι με το κοσμικό φρόνημα, συνήθως, υπολογίζουν τα κέρδη και τις ζημιές με κριτήρια υλικά. Ο Κύριος όμως μιλά για την αξία της αθάνατης και αιώνιας ψυχής, γι' αυτό και τα αληθινά κέρδη και οι ζημιές κρίνονται μέσα στην αιωνιότητα και με ανάλογα μέτρα.

Συνεχείς είναι και οι αναφορές στην υμνολογία της Εκκλησίας μας, οι ικεσίες για την σωτηρία της ψυχής. Και είναι αυτονόητο αυτό γιατί η ψυχή ζητά από μόνη της και ποθεί τη σωτηρία. Δεν την συγκινεί κανένα από τα αγαθά του κόσμου όσο και αν από λανθασμένες επιλογές καταλογίζουμε στη ψυχή πράγματα που δεν την αφορούν. «Ψυχή, έχεις πολλά αγαθά κείμενα εις έτη πολλά...», όπως αναφέρει, με κριτήρια κοσμικά, ο άφρων πλούσιος της γνωστής παραβολής.

Αυτά αφορούν την υλική υπόσταση του ανθρώπου ο οποίος, απαραίτητα, πρέπει να επιμελείται της ψυχής που είναι άφθαρτη και μένει εις τον αιώνα.

Αυτή ήταν και η προσπάθεια της Αγίας Σοφίας που τιμάται σήμερα μαζί με τις τρεις θυγατέρες της. Την δωδεκάχρονη Πίστη, την δεκάχρονη Ελπίδα και την εννεάχρονη Αγάπη. Τις ανέθρεψε με την αγάπη στον Τριαδικό αληθινό Θεό. Τότε η ομολογία πίστης στον Χριστό στοιχίζε ακόμα και τη ζωή. Και όταν βρέθηκε στο κρίσιμο δίλημμα να κερδίσουν τα αγαθά του κόσμου τούτου ή τον θάνατο, κατά τη γνώμη των τυράννων, χωρίς δεύτερη σκέψη διάλεξαν να απολέσουν τη ζωή τους υπέρ του Χριστού και να κερδίσουν την αιωνιότητα.

Πρώτη η Πίστη υπέμεινε το μαρτύριο και δικαίωσε το όνομά της. Δεύτερη η Ελπίδα, που πίστευαν οι τυράννοι ότι θα δειλιάσει και θα αποστατήσει, βλέποντας το μαρτύριο της αδελφής της. Το αντίθετο στάθηκε δυνατή μέχρι τέλους και πιστή στον Χριστό και την ουράνια βασιλεία του.

Τρίτη η μικρότερη, η Αγάπη, ξεπέρασε το νεαρό της ηλικίας της και δεν δειλίασε μπροστά στο φρικτό μαρτύριο. Κέρδισε, μαζί με τις αδελφές της, τον στέφανο του μαρτυρίου και είναι κοντά στον ποθούμενο Νυμφίο Χριστό.

Τέλος, η ηρωική μητέρα, Αγία Σοφία, για μέρες πολλές θρηνεί πάνω από τον κοινό τάφο των θυγατέρων της και αφήνει την τελευταία της πνοή εκεί που είδε να σφαγιάζονται τα παιδιά της. Αναχωρεί από την μάταιη ζωή για να συναντήσει τις αγιασμένες θυγατέρες της και αυτή στεφανωμένη στη θριαμβεύουσα Εκκλησία. Ταυτόχρονα ζει η μνήμη της αιώνια στην στρατευόμενη Εκκλησία, που είναι η θύρα από την οποία διέρχεται κάθε πιστός και κερδίζει τη Βασιλεία του Θεού, της οποίας είθε κληρονόμοι να γίνουμε όλοι, αδελφοί μου. Αμήν.

Πρωτ. Ιωάννης Παντόπιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΛΟΥΚΑ
Απόστολος: Β΄ Τιμ. γ΄ 10-15
Ευαγγέλιο: Λουκ. ε΄ 1-11
24 Σεπτεμβρίου 2017

Κανείς μας δεν θέλει να βρεθεί στην ανάγκη να νιώσει ευάλωτος, να συνειδητοποιήσει πως δεν έχει τον απόλυτο έλεγχο της ζωής του. Όμως ανεξάρτητα από το τι θέλουμε και τι όχι, η ανάγκη και η ευπάθεια χαρακτηρίζουν την ανθρώπινη ζωή συνολικά, κατά βάθος είναι η κοινή εμπειρία όλων μας. Υπάρχουν όμως και αυτοί που αρνούνται να αποδεχτούν αυτή την αλήθεια.

Η περικοπή του Ευαγγελίου που διαβάσαμε σήμερα αποτελεί μια επαλήθευση των παραπάνω λόγων. Ο Χριστός συναντά μια ομάδα παράδων στην πιο δύσκολη στιγμή τους. Έχουν επιστρέψει μετά από μια κοπιαστική ολονύκτια προσπάθεια, χωρίς όμως κανένα αποτέλεσμα. Τα λόγια του Πέτρου εκφράζουν με τόσο έντονο και σαφή τρόπο την ανθρώπινη κατάσταση: επιστάτα δι' όλης της νυκτός κοπιάσαντες ουδέν ελάβομεν. Ο Χριστός συναντά τους ανθρώπους αυτούς την ώρα του μόχθου τους. Και πρέπει να έχουμε κατά νου πως στην εποχή του Χριστού ο μόχθος αντιμετωπιζόταν αρνητικά. Σήμαινε την υποταγή στην ανάγκη. Οι βαριές χειρωνακτικές εργασίες γίνονταν από τους δούλους, οι ελεύθεροι άνθρωποι ασχολούνταν με τις πιο υψηλές, πνευματικές εργασίες. Κατά τους Νέους Χρόνους η αντίληψη αυτή άλλαξε σταδιακά, καθώς συνειδητοποιήθηκε πως ο μόχθος γεννά την παραγωγικότητα, άρα και την οικονομική ανάπτυξη. Ένας φιλόσοφος το διατύπωσε με έναν μάλλον βλάσφημο τρόπο: ο μόχθος είναι αυτός που δημιουργήσε τον κόσμο. Κάτι που σήμαινε βέβαια πως ο Θεός είχε πια παραμεριστεί. Δεν ήταν αυτός πλέον, στη συνείδηση των ανθρώπων, ο δημιουργός και Κύριος του κόσμου.

Ποια είναι λοιπόν η σημασία της συνάντησης του Χριστού με τους μελλοντικούς μαθητές του στον χώρο της εργασίας τους, την ώρα του μόχθου τους, την ώρα μάλιστα της διάψευσης και της απογοήτευσης;

Μια ερμηνεία συχνή, αλλά μάλλον επιφανειακή, είναι πως ο Χριστός έρχεται να καθαγιάσει την εργασία, ακόμη και την πιο ταπεινή και κοπιαστική. Μας βεβαιώνει δηλαδή για αυτό που λέει και ο λαός: Η δουλειά δεν είναι ντροπή, αλλά αντιθέτως, δίνει αξιοπρέπεια στον άνθρωπο. Αυτή η ερμηνεία δεν φτάνει όμως τόσο βαθιά όσο χρειάζεται. Η εργασία είναι όντως σημαντική για τον άνθρωπο: του παρέχει τα μέσα της επιβίωσης, του δίνει τρόπους να υπηρετεί τους άλλους, τον κρατά σε εγρήγορση, απομακρύνοντας τον κίνδυνο της ανίας. Αποδίδοντας όμως στην εργασία υπερβολικά μεγάλη σημασία, όπως γίνεται τόσο συχνά στις μέρες μας, αγγίζουμε το όριο της δαιμονικής παρεκτροπής. Μια τέτοια στάση θυμίζει τον πειρασμό του διαβόλου στον κήπο της Εδέμ, όταν είπε στους πρωτόπλαστους ότι μπορούν να γίνουν σαν θεοί, εμπιστευόμενοι τον εαυτό τους, τις δικές τους δυνάμεις και ενέργειες. Εντελώς ανάλογα, οι σύγχρονοι άνθρωποι πιστεύουμε πως μέσω της εργασίας, της καριέρας, μέσω των δικών μας έργων, μπορούμε να κατοχυρώσουμε τη σημασία του εαυτού μας, να αφήσουμε ανεξίτηλα τα ίχνη μας στην ιστορία. Να αθανάτισουμε το εγώ μας.

Προχωρώντας την ανάγνωση του κειμένου βλέπουμε πως ο Χριστός, αφού διαπιστώσει την άκαρπη αλειία των παράδων, τους προτείνει κάτι αναπάντεχο να προσπαθήσουν και πάλι. Ο Πέτρος, εξ' ονόματος όλων, θα απαντήσει: αν και προσπαθήσαμε όλη τη νύκτα, αν και είμαστε κατάκοποι, αν και ξημέρωσε και δεν είναι πια ώρα κατάλληλη για ψάρεμα, επειδή το λες εσύ, θα το κάνουμε. «Επί δε τω ρήματι σου χαλάσω το δίκτυον».

Ακολουθώντας αυτόν τον δρόμο ο Πέτρος βάζει στην οπτική του τη διάσταση της θεϊκής συνεργείας. Λαμβάνει υπόψη του αυτό που λέει και ο απλός λαός όταν είναι πιστός: Θεού θέλοντος. Καμιά ανθρώπινη προσπάθεια δεν έχει σίγουρη την επιτυχία. Υπάρχει πάντοτε το απρόοπτο το απρόβλεπτο, το ενδεχομενικό. Όλα μπορούν να εξελιχθούν στη ζωή κατά τρόπο διαφορετικό από ότι εμείς υπολογίζουμε.

Αλλά ισχύει και το αντίστροφο. Τα αδύνατα παρά τους ανθρώπους δυνατά παρά τω Θεώ εστιν. Η θαυμαστή αλιεία που θα ακολουθήσει, η οποία προκύπτει πέρα από κάθε ανθρώπινη λογική εξήγηση, θα το επιβεβαιώσει. Και εδώ όμως ανοίγεται ο δρόμος της παρερμηνείας και ενός ανάλογου πειρασμού. Η παρερμηνεία έγκειται στο να θεωρήσουμε πως ο Θεός είναι ο εγγυητής της ευημερίας των ευσεβών. Ο πειρασμός συνίσταται στο να νιώσουμε αμήχανοι, διαψευσμένοι, προδομένοι, αν διαπιστώσουμε πως παρ' όλο τον κόπο μας, παρ' όλη την ευσέβειά μας, οι προσπάθειες μας μπορεί και να αποτύχουν. Η φράση του Πέτρου όμως, επι δε τω ρήματι σου καλάρω το δίκτυον, δηλώνει εμπιστοσύνη στον Θεό εναξαρτήτως του αποτελέσματος.

Εξίσου επικίνδυνο είναι να δούμε την εργασία ως εργαλείο του ωφελιμισμού. Να θεωρήσουμε πως δουλεύουμε για να μπορούμε να απολαμβάνουμε ότι θέλουμε. Και είναι δραματικά επικίνδυνο γιατί όταν ο ωφελιμισμός παγιωθεί ως νόμιμος, γεννά την απουσία νοήματος. Ο άνθρωπος και οι στόχοι του γίνονται στην περιπτώση αυτή αυτοσκοπός. Και τότε προβάλλει δικαιολογημένα το ειρωνικό ερώτημα: σε τι χρησιμεύει η χρησιμότητα. Μπορεί μια ζωή προσωπικής κατανάλωσης και εγωιστικής μικροετυχίας να είναι αυτό που πραγματικά επιζητούμε; Τη διέξοδο δίνει η φράση με την οποία κορυφώνεται η σημερινή περικοπή: από του νυν ανθρώπους έση ζωγρών. Οι μαθητές του Χριστού καλούνται να γίνουν αλιείς ανθρώπων. Ο λόγος αυτός του Χριστού δεν εξαντλείται στο ότι οι μαθητές θα κηρύξουν το Ευαγγέλιο και θα συνάξουν τον λαό του Θεού. Πηγαίνει βαθύτερα. Οι μαθητές ως απόστολοι θα συγκροτήσουν μια πρωτόγνωρη κοινότητα, στην οποία ο ένας θα είναι σε θέση, αλλά και σε διάθεση, να φροντίζει τον άλλο. Γι' αυτό δεν είναι τυχαίο ότι μετά την Ανάσταση του Χριστού έχουμε μιαν επανάληψη της θαυμαστής αλιείας.

Οι μαθητές έχουν επιστρέψει και πάλι στην εργασία τους, μετά τον θάνατο του Χριστού. Ο Αναστημένος Χριστός θα τους φανερωθεί, αλλά οι μαθητές δεν θα τον αναγνωρίσουν αμέσως. Θα τους καλέσει να ξαναρίξουν τα δίκτυα για να έχουν κάτι να δειπνήσουν. Όταν το κάνουν θα πιάσουν πλήθος ψαριών. Ο Χριστός και οι μαθητές θα καθίσουν στο τραπέζι μαζί. Θα συγκροτήσουν την Εκκλησία. Η εργασία φανερώνεται έτσι πως δεν είναι αυτοσκοπός, στείρος ωφελιμισμός, αλλά μέσον συγκρότησης της Εκκλησίας.

Τα λόγια του Χριστού προς τους μαθητές, ποιήσω υμάρ αλιείς ανθρώπων απευθύνονται σε όλη την Εκκλησία, σε εμάρ σήμερα, και αναφέρονται στην καινούργια ζωή που μας δίνει ο Χριστός μετά την Ανάσταση. Την καινούργια ζωή την οποία μας καλεί να φανερώσουμε στους ανθρώπους. Να γίνουμε μάρτυρες σε ολόκληρο τον κόσμο πως «τα αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τω Θεώ εστιν». Να φανερώσουμε με τη ζωή μας πως όταν οι περιορισμένες ανθρώπινες δυνάμεις φτάνουν στο όριό τους, τότε αναλαμβάνει δράση η άπειρη δύναμη του Θεού, μεταμορφώνοντας την αδυναμία μας σε ένα νέο είδος δύναμης. Και αυτό το βλέπουμε ήδη στην πρώτη Εκκλησία, όταν η εργασία δεν είναι πια μέσο ιδιοτελούς πλουτισμού, ωφελιμιστικός αυτοσκοπός ούτε δρόμος για κοινωνική καταξίωση και καριέρα. Τότε η εργασία, κάθε εργασία, χειρωνακτική και πνευματική εξίσου, μεταμορφώνεται σε διακονία, σε φροντίδα, σε έκφραση αγάπης, απευθυνόμενη προς όλους.

Αγαπητοί αδελφοί, το σημερινό Ευαγγέλιο μας λέει πως πρέπει να είμαστε ανοικτοί στον καιρό. Αυτή η λέξη σημαίνει στην Καινή Διαθήκη τη ρωγμή του χρόνου που θα επιλέξει ο Χριστός για να μπει απρόβλεπτα και αναπάντεχα στη ζωή μας. Και μπαίνοντας θα μας καλέσει να ξαναπροσπαθήσουμε, να κάνουμε επανεκκίνηση στη ζωή μας, με Αυτόν όμως σύντροφο, συνοδοιπόρο, δάσκαλο. Μας καλεί να γίνουμε μαθητές σε μια καινούργια ζωή γονιμότητας και δημιουργικότητας. Σε μια εποχή που όλα μοιάζουν δύσκολα, αδύνατα, δυσοίωνα και σκοτεινά το Ευαγγέλιο μας βεβαιώνει: «Τα αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τω Θεώ εστιν».

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 16 -18 - ζ' 1

Ευαγγέλιον: Λουκά στ' 31 – 36

1 Οκτωβρίου 2017

«καθώς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως.»

Τι θέλουμε στη ζωή μας, αγαπητοί μου αδελφοί; Τι ζητούμε από τους γύρω μας; Τι μας ανακουφίζει από τα προβλήματα της καθημερινότητας, τις δυσκολίες μας;

Μια ευχάριστη παρουσία; Ναι! Ένα χαμόγελο; Μια χειραψία; Ένα βλέμμα που νοιώθεις ότι σε αγκαλιάζει, με την κατανόηση που εκδηλώνει; Είναι πολλά; Όχι! Τα περισσότερα, είναι απλά και εύκολα! Αντί να περάσω το δικό μου πρόβλημα, την απελπισία μου, στο γείτονα μου, να τον δω με συμπάθεια και να ρωτήσω, με ειλικρινές ενδιαφέρον, για το δικό του. Γιατί, όλοι έχουμε προβλήματα. Προβλήματα, που δεν τα ξέρουν οι άλλοι. Δεν τα υποπτεύονται καν! Κι όμως εμείς, μόνο τα δικά μας βλέπουμε. Μόνο αυτά μας απασχολούν. Κλεινόμαστε στον εαυτό μας, απελπισμένοι. Αγαπητοί μου αδελφοί, δεν είμαστε μόνοι μας. Ζούμε σε μια κοινωνία, όπου όλοι, μικροί ή μεγάλοι, πλούσιοι ή φτωχοί, αδύνατοι ή δυνατοί, βιώνουμε καθημερινές ποικίλες και πολυειδείς αντιξοότητες. Ζουν, μάλλον ζούμε όλοι μας, με διαρκή άγχη, ανησυχίες, ανασφάλειες! Κάποια από όλα αυτά, που μας απασχολούν, είναι πράγματι σοβαρά και δύσκολα. Μερικά είναι αυτά, που αναβάλλαμε να λύσουμε και μεγάλωσαν ενοχλητικά. Αλλά, θα τολμούσα να πω, τα πιο πολλά, είναι απλά, εύκολα στη λύση τους. Κάποια άλλα, όχι λίγα, είναι φανταστικά, ουσιαστικά ανύπαρκτα, φτιαγμένα στο μυαλό μας. Όταν λοιπόν συνειδητοποιήσω όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω μου, τι πρέπει να κάνω; Να παραμερίσω την αποκλειστική φροντίδα στα δικά μου άγχη. Να εμπιστευτώ στον Κύριο για την βοήθειά Του. Πρέπει λοιπόν, να είναι ευκολότερο ή μάλλον ορθότερο, να χαιρετίσω με ένα χαμόγελο βλέποντας, απέναντί μου, τον συνάνθρωπό μου, στενοχωρημένο, απογοητευμένο, χαμένο στον κόσμο του. Να ανοίξω την πόρτα της ψυχής μου, να αφήσω να περάσει μόνο ένα κύμα καλοσύνης. Να πω ένα καλό λόγο! Να δω σαν μια αντανάκλαση, να σπάσει ένα χαμόγελο και στον απέναντί μου, που θα ακούσει με ανακούφιση το λόγο μου. Να νοιώσει την ειλικρινή προσπάθειά μου. Να τον απαλλάξω από το άγχος, που τον βασανίζει. Μήπως δεν είναι αυτό, που θα ήθελα και εγώ από κάποιον άλλο στις δύσκολες στιγμές μου; Σε κείνες τις στιγμές, που νοιώθω ότι ορθώνεται μπρος μου ένας αδιαπέραστος τοίχος ή ένα απύθμενο βάραθρο; Μια καλή κουβέντα, ένα σφίξιμο του χεριού, Και κυρίως το ειλικρινές βλέμμα του ενδιαφέροντος, της αγάπης. Αυτό δεν θα ήθελα; Δε θα επιζητούσα να δω κάποιον απέναντι που να με κατανοήσει; Και προχωρώντας ακόμη περισσότερο: Θα περίμενα τη συμπαράστασή του, σε μια οικονομική δυσκολία μου, ή την απλή βοήθεια, σε μια χειρωνακτική μου προσπάθεια. Να δώσει κάποιος ένα χέρι! Να σηκώσει μαζί μου ένα βάρος, που δεν τα καταφέρνω μόνος μου. Ένα βάρος υλικό, αλλά και ένα βάρος πνευματικό, ηθικό. Ένα προσωπικό μου, ανομολόγητο πρόβλημα. Ένα πρόβλημα οικογενειακό, που με συγκλονίζει, με ταλαιπωρεί! Μια βαριά αρρώστια, που δεν αφήνει ελπίδα θεραπείας. Την

κατανόηση ή και συγκώρηση για ένα λάθος που άθελα ή και ύστερα από μια ανόητη απροσεξία προκάλεσα και τον ενόχλησε. Σε όλα αυτά και σε πολλά άλλα, θα ήθελα βοήθεια, συμπαράσταση, για να τα αντιμετωπίσω, να τα ξεπεράσω. Αν αυτά είναι μέσα στις επιθυμίες μου, αν αυτά θα τα περίμενα από τους συνανθρώπους μου. Αν τα απαιτούσα από αυτούς που είναι κοντά, ή τα ανέμενα από αυτούς που είναι πιο μακριά, τότε μήπως πρέπει να αρχίσω πρώτα εγώ; Μήπως εγώ πρώτα πρέπει να προσφέρω, να κατανοώ, ποικιλοτρόπως να βοηθώ; Ακόμη πριν καν μου ζητήσει κάποιος να ερευνήσω, για κάποιον που βλέπω στενοχωρημένο, απελπισμένο; Αφού με τον τρόπο αυτό θα ευχαριστήσω τον πλησίον μου. Ίσως καταφέρω να τον απαλλάξω από βασανιστικά άγχη, στενοχώριες, δυσκολίες, προβλήματα! Γιατί μας λέγει ο λόγος του Κυρίου, «καθώς θέλετε ίνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως.» Ὅπως θέλετε να συμπεριφέρονται σε σάς οι άνθρωποι, να κάνετε και σεις σ' αυτούς τα ίδια. Γιατί πῶς μπορεί να απαιτούμε από τους άλλους βοήθεια, συμπαράσταση, ανακούφιση από τους κόπους και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε, αν εμείς δεν προσφέρουμε τίποτε; Είναι δυνατόν, αδελφοί μου, να περιμένουμε από κάποιους, για τους οποίους δεν έχουμε καμιά συμπάθεια, που δεν δείχνουμε με τις πράξεις κανένα ενδιαφέρον, να μας φροντίζουν, να μας συμπαρίστανται; Η σχέση μας με τους άλλους είναι ένας καθρέπτης! Όταν κοιτάζεις σ' ένα καθρέπτη, δεν σου δείχνει τίποτε άλλο από τον εαυτό σου, που του προσφέρεις. Ό, τι προσφέρεις, θα πάρεις. Χωρίς όμως να γίνεται αυτό σαν αποκλειστικός στόχος, μια κενή σκοπιμότητα χωρίς αγάπη και ενδιαφέρον. Προσφέρεις γιατί αγαπᾶς τον πλησίον σου. Προσφέρεις και βοηθᾶς, γιατί ενδιαφέρεσαι γι' αυτόν! Γιατί είναι και αυτός ένα δημιούργημα αγαπητό του Θεού, ὅπως εσύ! Τον αγαπᾶς ειλικρινά, γιατί κοινωνεῖς από το ίδιο ποτήριο την θεία κοινωνία παίρνοντας μέσα σου τον Κύριο!

Η οικοδόμηση αυτής της σχέσης ανάμεσα στους ανθρώπους, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι η ισχυρότερη βάση για τη διατήρηση, της ουσιαστικά ειρηνικής κοινωνίας και η ανάπτυξη τέλειων σχέσεων πνευματικά ανώτερης συνύπαρξης. Πριν φτάσουμε όμως στο κοινωνικό σύνολο, ή ακόμη σε μια παγκοσμιοποιημένη ειρηνική κοινωνία, οι ωφέλειες που είναι φανταστικές, διακρίνονται στην οικογένεια πρώτα, στην εργασία, αλλά και στις απλές διανθρώπινες σχέσεις. Πόσο σημαντικό για τις οικογενειακές ή φιλικές σχέσεις μας, είναι να προλαβαίνουμε τις ανάγκες και τις επιθυμίες των άλλων! Φανταστείτε τη χαρά τους, όταν δουν πραγματοποιούμενη μια επιθυμία τους. Όταν τους προσφέρουμε τη λύση ενός βασανιστικού προβλήματος! Όταν αντιμετωπίσουν χαμογελαστό το πρόσωπο να τους υποδέχεται, ενώ το είχαν βλάψει προηγουμένως; Η αλλαγή που θα προκύψει, αγαπητοί μου αδελφοί, στις σχέσεις των ανθρώπων, είναι αδύνατο και να την φανταστούμε ακόμη. Γι' αυτό αξίζει να προσπαθήσουμε με ειλικρίνεια και συνέπεια καθημερινή και σταθερή! Η ειρήνευση της ψυχής μας αλλά και η βοήθεια και συμπαράσταση του Θεού της αγάπης, θα είναι πάντοτε μαζί μας!

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. θ' 6-11

Εαγγέλιο: Λουκ. ζ' 11-16

8 Οκτωβρίου 2017

«Μη κλαίει· και προσελθών ήψατο της σορού... και είπε· νεανίσκε σοι λέγω, εγέρθητι» (Λουκ. ζ' 13-14).

Χωρίς αμφιβολία, ο θάνατος είναι το πιο οδηγηρό φαινόμενο της ιστορίας, αλλά και της ζωής του ανθρώπου. Μόνο όσοι έζησαν από κοντά αυτό το φαινόμενο με την απώλεια ενός συγγενικού ή φιλικού τους προσώπου, μπορούν να καταλάβουν το πόσο οδυνηρός είναι πραγματικά ο θάνατος. Αυτή την οδύνη εκφράζει πολύ παραστατικά και ο υμνωδός της εξοδίου, της νεκρώσιμης ακολουθίας λέγοντας: «Θρηνώ και οδύρομαι όταν ενοήσω τον θάνατον και ίδω εν τοις τάφοις την κατ' εικόνα Θεού πλασθείσαν ημίν ωραιότητα».

Κατά τον Απόστολο Παύλο, ο θάνατος είναι αποτέλεσμα της αμαρτίας και αυτός ο θάνατος είναι καθολικός για όλους ανεξαιρέτα τους ανθρώπους. Λέει, λοιπόν, ότι: «Μέσω ενός ανθρώπου μπήκε στον κόσμο η αμαρτία και μέσω της αμαρτίας ο θάνατος. Έτσι εξαπλώθηκε ο θάνατος σ' όλους τους ανθρώπους, γιατί όλοι αμάρτησαν... Έφτασε, λοιπόν, το παράπτωμα ενός ανθρώπου για να κυριαρχήσει ο θάνατος σ' όλο τον κόσμο, εξαιτίας ενός ανθρώπου. Το ίδιο κι ακόμα περισσότερο, ο ένας Ιησούς Χριστός θα γίνει αιτία να κυριαρχήσουν μέσα στην αληθινή ζωή όσοι αποδέχονται την άφθονη χάρη του Θεού και τη δωρεά της λυτρώσεως» (Ρωμ. ε' 12-17).

Η κυριαρχία του Ιησού πάνω στον θάνατο προβάλλει σαν το πιο ελπιδοφόρο μήνυμα προς όλους τους ανθρώπους μέσα από τις αναστάσεις νεκρών, πριν από το δικό του θάνατο και την Ανάσταση, όπως και η σημερινή ανάσταση του γιου της χήρας της Ναϊν. Έτσι, μέσα από τη σημερινή προστακτική εντολή: «νεανίσκε, σοι λέγω εγέρθητι», καθώς και τις εντολές «η παίς εγείρου» (Λουκ. η' 54) προς την κόρη του Ιάειρου και το «Λάζαρε δεύρο έξω» (Ιωάν, ια' 43) προς το φίλο του το Λάζαρο, ο Ιησούς έρχεται να επιβεβαιώσει την πλήρη, κυριαρχία του πάνω στο θάνατο. Αυτή η πλήρης κυριαρχία του Ιησού πάνω στο θάνατο με τις πιο πάνω αναστάσεις νεκρών γίνονται όλες στην παρουσία πολλών αυτοπτών μαρτύρων, ούτως ώστε να μην μπορούν να αμφισβητηθούν από κανένα. Επιπρόσθετα στέλνουν το ελπιδοφόρο μήνυμα ότι κανένας άνθρωπος, καμιά ηλικία και κανένα φύλο, είτε άντρας είτε γυναίκα, δε θα εξαιρεθούν από την ανάσταση.

Παρά το πιο πάνω μήνυμα ότι κανένας δε θα εξαιρεθεί από την ανάσταση, αφού και κανένας δε θα εξαιρεθεί από το θάνατο, εντούτοις, ο άνθρωπος αδυνατεί να συμβιβαστεί με την ιδέα, πολύ δε περισσότερο με τον ίδιο το θάνατο, όταν μάλιστα αφορά νεαρά πρόσωπα. Έτσι προβάλλει εναγώνια το ερώτημα «γιατί»; Ένα ερώτημα που κι εμείς εκείνη τη στιγμή αδυνατούμε να απαντήσουμε.

Σε τέτοιες ευαίσθητες στιγμές δε χρειάζεται να κρίνουμε με βάση τη λογική, τα λόγια ή και τις πράξεις των ανθρώπων. Σε τέτοιες στιγμές εκείνο που χρειάζεται είναι η στήριξη των ανθρώπων, είτε αυτοί είναι συγγενείς είτε είναι ξένοι. Μια στήριξη που μπορεί να χρειαστούμε κι εμείς. Μια στήριξη που πηγάζει από το σημερινό Ευαγγέλιο.

Το «μη κλαίε» και το «νεανίσκε σοι λέγω εγέρθητι», είναι δυο παρήγορες εντολές που περιορίζουν την υπερβολική λύπη και εξουδετερώνουν την ολιγοπιστία, ενώ παράλληλα αφήνουν να διαφανεί το ελπιδοφόρο μήνυμα της νίκης κατά του θανάτου και της αναστάσεως όλων των ανθρώπων. Άρα και του δικού μας ανθρώπου που πέθανε. Γιατί, όπως είπε ο Ιησούς στην αδελφή του Λάζαρου τη Μάρθα, ο ίδιος είναι η ανάσταση και η ζωή κι όποιος πιστεύει σ' Αυτόν κι αν ακόμα πεθάνει θα ζήσει. Και κατέληξε με το ερώτημα: το πιστεύεις αυτό; (Ιωάν, ια' 25-26).

Το ερώτημα αυτό επαναλαμβάνεται διαχρονικά σε όλους τους ανθρώπους, άρα και σε εμάς. Ο θάνατος είναι πλέον μια κατάσταση προσωρινή. Είναι σαν ένας ύπνος, μεγαλύτερης όμως διάρκειας από το φυσικό ύπνο, μετά από τον οποίο θα ακολουθήσει, όπως σήμερα το «εγέρθητι», δηλαδή η ανάσταση. Αυτό το μεσοδιάστημα, από την έξοδο από αυτή τη ζωή ως την ανάσταση ο ίδιος ο Ιησούς τη χαρακτηρίζει ως «κοίμηση». Απευθυνόμενος στους Μαθητές του τους είπε: «Λάζαρος ο φίλος ημών κεκοίμηται, αλλά πορεύομαι ίνα εξυπνήσω αυτόν» (Ιωάν. ια' 11). Καθησυχάζοντας πάλι τους θορυβημένους συγγενείς του Ιαείρου θα τους πει: «Αναχωρείτε· ου γαρ απέθανε το κοράσιον, αλλά καθεύδει» (Ματθ. θ' 24). «Φύγετε γιατί το κοριτσάκι δεν πέθανε αλλά κοιμάται».

Άρα ο θάνατος είναι μια έξοδος κι ένας χωρισμός προσωρινός για τούτο και η νεκρώσιμη ακολουθία στην εκκλησιαστική γλώσσα χαρακτηρίζεται ως «εξοδίου» ακολουθία. Αυτό δε το ελπιδοφόρο μήνυμα μεταφέρεται και μέσα από την Αποστολική περικοπή της εξοδίου ακολουθίας, ενημερώνοντας και καθησυχάζοντας ταυτόχρονα. «Ου θέλω υμάς αγνοεῖν περὶ των κεκοιμημένων, ίνα μη λυπήσθε καθὼς και οι λοιποὶ οι μη έχοντες ελπίδα. Ει γαρ πιστεύομεν ὅτι Ιησοῦς απέθανε και ανέστη, οὕτω και ο Θεὸς τους κοιμηθέντας δια του Ιησοῦ ἄξει συν αὐτῷ» (Α' Θεσ. δ' 13-14).

Αδελφοί μου, αυτή η ελπίδα και αυτή η πίστη είναι ιδιαίτερα σημαντική για όλους, γιατί δημιουργεί ουσία και περιεχόμενο στη ζωή μας. Διαφορετικά, κατά τον Απόστολο Παῦλο «αν η Χριστιανική μας ελπίδα περιορίζεται μόνο σ' αυτή τη ζωή, τότε είμαστε οι πιο αξιοθρήνητοι απ' όλους τους ανθρώπους. Η αλήθεια όμως είναι πως ο Χριστός έχει αναστηθεί κάνοντας τη αρχή για την ανάσταση όλων των νεκρών» (Α' Κορ. ιε' 19-20). Μια αρχή την οποία επιβεβαίωσε και μέσα από τη σημερινή ανάσταση του γιου της χήρας της Ναϊν. Έτσι το «μη κλαίε» και το «εγέρθητι», έγινε σήμερα το πιο σημαντικό σύμβολο ελπίδας. Ας μην το αγνοήσουμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ
Απόστολος: Τitt. γ' 8-15
Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 5-15
15 Οκτωβρίου 2017

Στο σημερινό Ευαγγέλιο ακούσαμε τον Χριστό να διδάσκει το πλήθος μέσω μιας παραβολής. Ένας σπορέας σπέρνει το χωράφι του. Υπάρχει σπόρος που πέφτει στον δρόμο, σπόρος που πέφτει σε πετρώδες έδαφος, σπόρος που πέφτει μέσα στα αγκάθια και σπόρος που πέφτει σε γη καλή. Ένα σημαντικό μέρος της σποράς μοιάζει να πηγαίνει χαμένο και μόνο ένα μέρος της οδηγεί σε καρποφορία. Η διδασκαλία του Χριστού εγείρει απορίες στους μαθητές: τι σημαίνει αυτή η παραβολή και γιατί ο Χριστός επιλέγει να μιλά στο πλήθος με αυτόν τον παράδοξο και αινιγματικό τρόπο; Ο Χριστός θα απαντήσει στους μαθητές ότι σε αυτούς φανέρωσε τα μυστήρια του Θεού, στο πλήθος όμως θα μιλά με παραβολές «ίνα βλέποντες μη βλέπωσι και ακούοντες μη συνιώσιν». Ωστε να κοιτάζουν αλλά να μη βλέπουν και να ακούνε αλλά να μην καταλαβαίνουν.

Τα παράδοξα αυτά λόγια του Χριστού προέρχονται από τον προφήτη Ησαΐα. Εκεί ο προφήτης αναφέρεται στον εκλεκτό λαό του Θεού, τον Ισραήλ που έχει ξεχάσει τον Θεό και το θέλημα του. Σύμφωνα με τα λόγια του Θεού προς τον Ησαΐα (ακούετε και ου μη συνήτε και βλέποντες βλέπετε και ου μη ίδητε), ο Ισραήλ ακούει τα λόγια του προφήτη μα δεν τα καταλαβαίνει. Ο Θεός εμφανίζεται να θέλει έναν αθεράπευτο λαό. Ο προφήτης σοκαρισμένος αντιδρά με μια ερώτηση: έως πότε θα συμβαίνει αυτό; Μέχρι να καταστραφεί ο λαός και από τα συντρίμια να προβάλλει ένας νέος σπόρος, είναι η απάντηση του Θεού προς τον προφήτη Ησαΐα.

Όλα τα παραπάνω φαίνεται να υπονοούν ότι ο Θεός κάνει διακρίσεις. Εκλέγει κάποιους που γίνονται οι εκλεκτοί μαθητές του και απορρίπτει άλλους, γιατί τους θεωρεί ανάξιους. Το θέμα αυτό της εκλογής και της απόρριψης εμφανίζεται στην πιο τυπική του μορφή στην περίπτωση των γιών του Ισαάκ, του Ιακώβ και του Ησαύ. Ο Ησαύ είναι ο πρωτότοκος, αλλά παραχωρεί τα πρωτότοκα, γιατί πεινασμένος τα πουλά για ένα πιάτο φακές στον Ιακώβ. Και αργότερα ο Ιακώβ μεταμφιεσμένος σε Ησαύ υποκλέπτει την ευλογία του πατέρα του. Κατά έναν αυθαίρετο τρόπο μοιάζει ο Θεός να προκρίνει τον Ιακώβ και να παραθεωρεί τον Ησαύ.

Το ερώτημα ποιους εκλέγει ο Θεός βασάνιζε τους χριστιανούς επί αιώνες. Η σημερινή παραβολή μοιάζει επιφανειακά σαν να ενισχύει αυτό το ερώτημα. Εμείς σε ποιο έδαφος ανήκουμε; Είμαστε γη αγαθή ή γη που θα αποδειχθεί άκαρπη; Κάποιοι πίστεψαν πως ο Θεός προορίζει ορισμένους για τη σωτηρία και άλλους για την απώλεια. Το πίστεψαν αυτό, γιατί θεώρησαν πως η σωτηρία είναι εξ' ολοκλήρου στα χέρια του Θεού και δεν μπορεί να την κερδίσει ο άνθρωπος με τα δικά του επιτεύγματα. Πως είναι δηλαδή αποκλειστικά καρπός της χάριτος και όχι των καλών έργων. Άλλοι είχαν πεισθεί για το αντίθετο. Οι άνθρωποι με τον αγώνα τους, η αντίθετα με τις παραλείψεις τους, οδηγούνται οι μεν στη σωτηρία, οι δε στην απώλεια. Οι πρώτοι έριχναν το βάρος στην κυριαρχία του θελήματος του Θεού. Οι δεύτεροι τόνιζαν την ελευθερία του ανθρώπου. Ποιος όμως είχε δίκιο;

Η απάντηση που δίνει η Αγία Γραφή είναι: κανείς από τους δυο. Γιατί ο Θεός πάντας θέλει σωθίηναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν. Ο Θεός εκλέγει ολόκληρο το ανθρώπινο γένος. Και το κάνει αυτό με την ύψιστη πράξη εκλογής: την ενσάρκωση. Ο Θεός επιλέγει να γίνει άνθρωπος για να δώσει τη ζωή στους ανθρώπους. Κατά έναν παράδοξο τρόπο ο Θεός εγκαταλείπει μόνον έναν: αυτόν που πεθαίνει πάνω στον Σταυρό, αυτόν που κατεβαίνει στον Άδη, τον Χριστό. Αλλά ο Χριστός, αυτός ο

φαινομενικά απορριμμένοι από τον Θεό και κυριολεκτικά απορριμμένοι από τους ανθρώπους, είναι αυτός που γίνεται η πηγή της ζωής για όλους εμάς. Έτσι φανερώνεται πως δεν υπάρχουν δυο ομάδες ανθρώπων, αυτοί που εκλέγονται από το Θεό και αυτοί που απορρίπτονται. Εκλογή και απόρριψη είναι οι δυο όψεις της ζωής του καθενός μας, οι δυο πλευρές της δικής μας προσωπικής ιστορίας. Κατά έναν μυστικό τρόπο η εκλογή του Θεού και η ανθρώπινη ανταπόκριση δεν αναιρούν η μια την άλλη, δεν συνιστούν ένα παιγνίδι μηδενικού αθροίσματος.

Ο Θεός εκλέγει τον Ιακώβ γιατί βλέπει σε αυτόν τον ακέραιο άνθρωπο, αυτόν που είναι έτοιμος να διέλθει μια σειρά από δοκιμασίες, αυτόν που είναι διατεθειμένος να παλέψει για να πραγματοποιήσει το θέλημα του Θεού. Αλλά στο τέλος της ιστορίας, όταν ο Ιακώβ θα συμφιλιωθεί με τον Ησαΰ, αυτός ο δεύτερος θα παραδεχθεί ότι ο Θεός του έδωσε πλούσια τα ελέη Του γι' αυτό και δεν θα δεχθεί τις κατευναστικές προσφορές του Ιακώβ, γιατί παραδέχεται πως δεν του έλειψε ποτέ τίποτα. Το κέρδος του Ιακώβ δεν συνιστά απώλεια για τον Ησαΰ. Και είναι πολύ όμορφη η στιγμή της συμφιλίωσης των δυο αδελφών, όταν μετά από συγκρούσεις, ζήλιες και αντιπαλότητες, ο Ιακώβ, αντικρίζοντας τον Ησαΰ, λέει πως στο πρόσωπό του βλέπει τον ίδιο τον Θεό. Τον Θεό που ευλογεί τις ζωές όλων. Τον Θεό που εκλέγει τον διώκτη Παύλο για να τον αναδείξει απόστολο των εθνών. Αλλά και τον Θεό που εκλέγει τον Ιούδα τον Ισκαριώτη ως απόστολο, τον έχει μαζί του μέχρι και τον μυστικό Δείπνο, του προσφέρει ότι προσφέρει και στους άλλους, το σώμα και το αίμα του, για να του αντιπροσφέρει αυτός την προδοσία.

Και εμείς σήμερα κάνουμε ανάλογες σκέψεις. Κάποιοι από εμάς μπορεί να νομίζουμε πως ανήκουμε στους εκλεκτούς και εκλεγμένους, πως ο Θεός μας έχει μια για πάντα τοποθετήσει στους προνομιούχους, σε αυτούς που και σε αυτή τη ζωή και στην άλλη θα απολαμβάνουν τις δωρεές του. Κάποιοι άλλοι, πληγωμένοι από τη ζωή και αποκαρδιωμένοι από τα λάθη τους, μπορεί να πιστεύουν πως ο Θεός τους έχει λησμονήσει, πως τους έχει ξεχάσει, πως δεν τους περιλαμβάνει σε αυτούς που θα σωθούν. Και οι δυο αυτοί συλλογισμοί είναι λανθασμένοι. Δεν υπάρχουν δυο ομάδες ανθρώπων, παιδιά του Θεού και αποπαίδια.

Σε όλους έρχεται ο διάβολος και βάζει σκέψεις και λογισμούς ενάντια στο θέλημα του Θεού. Σε όλους οι ρίζες της πνευματικής ζωής στερούνται του αναγκαίου βάθους για να καρπίσει ο λόγος του Θεού. Όλοι κατακλυζόμαστε από μέριμνες και επιθυμίες που πνίγουν τον λόγο του Θεού μέσα μας. Αλλά και όλοι έχουμε μέσα μας γη αγαθή, τόπο όπου μπορεί να πέσει ο λόγος του Θεού και να καρποφορήσει δίνοντας καρπό εκατονταπλασίονα.

Το σημερινό Ευαγγέλιο μας ανοίγει έναν δρόμο: απελευθερωμένοι από το άγχος της ερώτησης, «ανήκω άραγε κι εγώ στους εκλεγμένους από τον Θεό για τη σωτηρία»; Μπορούμε πια να αναλάβουμε το έργο της μαρτυρίας προς τους άλλους. Της μαρτυρίας πως ο Θεός μας έχει εκλέξει όλους. Της μαρτυρίας πως κανείς δεν στερείται της παρουσίας του Θεού παρά μόνο αυτός που πεισματικά και εωσφορικά το επιλέγει. Της μαρτυρίας πως ο Χριστός, κατερχόμενος στον Άδη, μας φανέρωσε πως είναι αδελφός και συμπαραστάτης του ανθρώπου, ακόμα και στην κόλαση, διαταράσσοντας την απόλυτη μοναξιά που αναζητά ο αμαρτωλός.

Η προφητεία του Ησαΐα έχει πραγματοποιηθεί. Η ανθρώπινη ιστορία υπήρξε εν πολλοίς μια ιστορία καταστροφών και ερειπίων. Αλλά ο σπόρος για τον οποίο κάνει λόγο ο Ησαΐας, ο σπόρος που θα ακολουθήσει μετά τις καταστροφές, έχει βλαστήσει. Ο σπόρος είναι ο ενσαρκωθής Ιησούς. Και ο σπόρος αυτός μπορεί να βλαστήσει μέσα στον καθένα μας.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. α' 11-19

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 26-39

22 Οκτωβρίου 2017

«Τι εμοί και σοι, Ιησού υιέ του Θεού του υψίστου; Δέομαί σου, μη με βασανίσης» (Λουκ. η' 28).

Δυο κόσμοι, διαμετρικά αντίθετοι, συγκρούονται σήμερα μεταξύ τους. Ο ένας είναι ο κόσμος του Θεού, που είναι ο κόσμος της ελευθερίας και της αγάπης, και ο άλλος ο κόσμος του διαβόλου, ένας κόσμος δουλείας, κακίας, εξαθλίωσης και ολοκληρωτικής εξαφάνισης της προσωπικότητας του ανθρώπου. Η σύγκρουση είναι πραγματική και όχι φαινομενική και είναι μικρογραφία μιας πραγματικότητας που συντελείται καθημερινά και στην οποία στο τέλος θα υπερισχύει η δύναμη του Θεού.

Την αντίθεση μεταξύ Ιησού και διαβόλου δεν επιβεβαιώνουν μόνο το ερώτημα του δαιμονισμένου των Γαδαρηνών, καθώς και αυτά που περιγράφονται στο σημερινό ευαγγέλιο, αλλά και όσα υπογραμμίζονται από δυο μαθητές του Ιησού, τον Ιωάννη και τον Πέτρο. Ο Ιωάννης, αναφέρει ότι Υιός του Θεού ήρθε στον κόσμο για να καταστρέψει τα έργα του διαβόλου: «Εις τούτο εμφανέρωθη ο υιός του Θεού ίνα λύση τα έργα του διαβόλου» (Α' Ιωάν. γ' 8). Από την άλλη ο Πέτρος μας αποκαλύπτει ότι: «Ο αντίπαλος σας ο διάβολος περιφέρεται σαν λιοντάρι που βρυχάται, ζητώντας ποιόν να καταβροχθίσει». Για τούτο και μας προτρέπει να είμαστε «νηφάλιοι κι άγρυπνοι... και να αντισταθούμε σ' αυτόν, μένοντας ακλόνητοι στην πίστη μας». (Α' Πέτρ. ε' 8-9).

Το ότι, το έργο του διαβόλου είναι καταστροφικό επιβεβαιώνεται από την όλη εικόνα και συμπεριφορά του δαιμονισμένου, Είναι γυμνός, όχι μόνο σωματικά, αλλά είναι απογυμνωμένος από κάθε ηθική αξία και κοινωνικό φραγμό. Δεν έμενε σε σπίτι, αλλά ζούσε στα μνήματα και στις ερημιές ενώ κατέστη ο φόβος και ο τρόμος των ανθρώπων. Και το σημαντικότερο, έχασε την προσωπικότητά του, έχασε το όνομά του, όπως το επιβεβαιώνει σήμερα ο ίδιος. Στην ερώτηση του Ιησού, «ποιο είναι το όνομά σου»; Εκείνος απάντησε: «Λεγεών». «Γιατί είχαν μπει μέσα του πολλά δαιμόνια», κατά τον Ευαγγελιστή Λουκά.

Όμως το καταστροφικό του έργο δε σταματά ως εδώ. Έχει κάνει υποχείριους και αδίστακτους παραβάτες του νόμου του Θεού τους Γαδαρηνούς. Και όχι μόνο. Ζητά όχι τη δική του τιμωρία, αλλά την τιμωρία και ολοκληρωτική καταστροφή των συνεργατών του, επιτρέποντας τους να μπουν στο κοπάδι των χοίρων. Μέσα δε από αυτή την καταστροφή ήθελε να θεωρήσουν τον Ιησού σαν αίτιο και να τον αποστραφούν οι άνθρωποι.

Μπορεί το έργο του διαβόλου να είναι καταστροφικό. Μπορεί και ο Ιησούς να επέτρεψε αυτή την καταστροφή, για να συνετίσει, μέσα από την τιμωρία, τους παραβάτες Γαδαρηνούς. Όμως εκείνο που προβάλλει εντονότερα είναι η αδυναμία του διαβόλου έναντι του Ιησού, την οποία και

ομολογεί απερίφραστα λέγοντας: «δέομαι σου, μη με βασανίσεις». «Σε παρακαλώ μη με βασανίσεις». Αλλά το σημαντικότερο είναι ότι αναγνωρίζει τον Ιησού ως Υιό του Θεού και ότι το δικό του έργο δεν έχει καμιά σχέση με το έργο του Ιησού.

Είναι σημαντική η ερώτηση και ταυτόχρονα η ομολογία του δαιμονισμένου: «Τι εμοί και σοι Ιησού, υιέ του Θεού του υψίστου; Δέομαι σου, μη με βασανίσης». Είναι σημαντική η ομολογία και η αναγνώριση του Ιησού ως Υιού του Θεού του Υψίστου. Είναι σημαντική και η αναγνώριση της υπεροχής του κόσμου του Θεού, τον οποίο χαρακτηρίζει η σωφροσύνη και η ευπρέπεια, ιδιαίτερα δε, η ελευθερία και η αγάπη. Αντίθετα τον κόσμο του διαβόλου τον χαρακτηρίζει η ανελευθερία και το μίσος ενώ μετατρέπει τον άνθρωπο σε ένα άβουλο όργανο και ένα ζωντανό νεκρό.

Πάνω απ' όλα όμως, ο κόσμος του Θεού είναι επώνυμος. Έχει όνομα, το όνομα Ιησούς, «που είναι πάνω απ' όλα τα ονόματα. Κι έτσι, στο όνομα του Ιησού όλα τα επουράνια, τα επίγεια και τα υποχθόνια θα προσκυνήσουν, και κάθε γλώσσα θα ομολογήσει ότι Κύριος είναι ο Ιησούς Χριστός, για να δοξάζεται έτσι ο Θεός Πατέρας» (Φίλιπ. β' 9-11).

Σ' αυτό το όνομα, το όνομα Ιησούς, υποκλίθηκε σήμερα ο φαινομενικά «παντοδύναμος» δαίμονας ζητώντας αρχικά το έλεος για τον εαυτό του, για να μην τον βασανίσει και στη συνέχεια να του επιτραπεί να μπει στο κοπάδι των χοίρων. Υποκλίθηκε και πάλι, μετά τη θεραπεία, ο πρώην δαιμονισμένος όχι για να του επιτραπεί να φύγει, αλλά για να παραμείνει μόνιμα κοντά στον Ιησού! «Ιματισμένος και σωφρονών», όχι μόνο επέστρεψε υγιής στο σπίτι του αλλά «κι έφυγε διαλαλώντας σ' όλη την πόλη όσα έκανε σ' αυτόν ο Ιησούς». Αντίθετα, το πλήθος των Γαδαρηνών δε συνετίστηκε ούτε και μέσα από την καταστροφή, έστω κι αν έβλεπε τον πρώην δαιμονισμένο, «να φοράει ρούχα και να φέρεται λογικά».

Τραγικό σ' αλήθεια το κατόντημα του μεταπτωτικού ανθρώπου, που απογυμνωμένος από τις αρετές οδηγείται στην εξαθλίωση. Από άνθρωπος γίνεται απάνθρωπος. «Σπάζοντας τα δεσμά» με το Θεό και την ηθική, οδηγείται στην απογύμνωση και τη νέκρωση, βρίσκοντας ανακούφιση μόνο στα μνήματα, ανάμεσα στους νεκρούς, μιας και ο ίδιος, όντας νεκρός, δεν μπορεί να αντιληφθεί την αξία της ζωής.

Αδελφοί μου, το τραγικό κατόντημα όπως παρουσιάζεται αρχικά στο δαιμονισμένο και στη συνέχεια στους κατοίκους των Γαδαρηνών είναι δυστυχώς και φαινόμενο της εποχής μας. Αν ρίξουμε μια ματιά γύρω μας ή ακόμα και μέσα μας, τότε χωρίς έκπληξη, θα διαπιστώσουμε ότι ούτε κι εμείς έχουμε ελευθερωθεί από το δαίμονα των παθών. Στώμεν καλώς, λοιπόν, κι ας τον παρακαλέσουμε, όχι να μας πάρει μαζί Του, αλλά ελευθερώνοντας κι εμάς «είναι συν ημίν» για να μπορούμε κι εμείς να διαλαλούμε όσα έκαμε και σε μας ο Ιησούς. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. β' 16 – 20

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 41 – 56

29 Οκτωβρίου 2017

Η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα αναφέρεται σε δύο θαύματα τα οποία τέλεσε ο Χριστός. Την ανάσταση της κόρης του Ιαείρου και τη θεραπεία της αιμορροούσας γυναίκας. Τα δύο αυτά θαύματα θα μπορούσαν να αποτελέσουν ξεχωριστές διηγήσεις με επιμέρους διδάγματα για μας. Η Εκκλησία μας, όμως, τα περιλαμβάνει σε μια διήγηση γιατί αυτά έγιναν διαδοχικά στον ίδιο χώρο και χρόνο αλλά και γιατί έχουν κοινά μηνύματα να δώσουν σε μας.

- Πρώτα εξετάζοντας το γεγονός της αναστάσεως της κόρης του Ιαείρου βλέπουμε τον Χριστό να επιτελεί το θαύμα με ένα του λόγον **«εφώνησε λέγων· Η παῖς, εγείρου»**. Το ίδιο ακριβώς συνέβη και με τις άλλες δύο αναστάσεις νεκρών που καταγράφονται στα Ευαγγέλια, την ανάσταση του υιού της χήρας της Ναΐν, και την ανάσταση του Λαζάρου. Φανερώνεται έτσι η παντοδυναμία του Χριστού. Δεν χρειάζεται να διαμεσολαβήσει και να επικαλεστεί ο Χριστός κάποια άλλη δύναμη. Είναι ο ίδιος Θεός, κύριος της ζωής και, του θανάτου, όπως μας το διαβεβαιώνει και ο ίδιος **«εγώ ειμι η ανάστασις και η ζωή»**. Με τις αναστάσεις νεκρών που έκανε ο Χριστός προμήνυε και τη δική του ανάσταση. Όταν δε αναστήθηκε ο Ίδιος από τους νεκρούς τότε όχι μόνο φανέρωσε την παντοδυναμία και τη Θεότητα του αλλά έδωσε σε όλους εμάς τη δυνατότητα να έχουμε ζωή αιώνια. Δεν δίνει απλά μια προέκταση της παρούσας ζωής μας στον παρόντα κόσμο αλλά έδωσε τη δυνατότητα στον άνθρωπο της αιώνιας ζωής στη βασιλεία Του. Μας το διαβεβαιώνει άλλωστε πάλι ο ίδιος ο Χριστός **«ο πιστεύων εις εμέ καν αποθάνη ζήσεται»**. Ο φυσικός θάνατος του κάθε ανθρώπου δεν θα αποτελεί πια το τέλος και την εκμηδένιση αλλά την έναρξη μιας καινούριας αθάνατης ζωής. Ενθαρρυντικά λοιπόν τα μηνύματα για τους ανθρώπους που πιστεύουν αληθινά στον Χριστό. Σε αυτό άλλωστε μας καλεί και ο Ευαγγελιστής με τα θαύματα του Χριστού που μας παραθέτει· να θεμελιώσουμε την πίστη μας στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού.
- Ένα άλλο διπλό δίδαγμα που μας στέλνει η σημερινή περικοπή είναι ότι ο κάθε άνθρωπος, της κάθε εποχής, για να προσεγγίσει τον Χριστό χρειάζεται να βγει πρώτα από το εγώ του. Οι άνθρωποι έχουν την τάση να περιχαράκωνονται γύρω από τον εαυτό τους και να περιστρέφονται γύρω από τις απόψεις τους. Θα πρέπει ασφαλώς ο άνθρωπος να έχει αξιοπρέπεια και κυρίως να μην λυγίζει μπροστά στον εχθρό ή τον κατακτητή. Μπροστά όμως στον Θεό θα πρέπει να

λυγίζουμε τα γόνατα, να ξεφεύγουμε από το εγώ μας και να πορευόμαστε με ταπείνωση στο θέλημα του Θεού. Αυτό έπραξε και ο Ιάειρος ένας αρχισυνάγωγος. Παρά την κοινωνική του θέση ταπεινώθηκε μπροστά στον Χριστό έπεσε **«παρά τους πόδας του Ιησού»** για να λάβει μετά, την ευεργεσία της ανάστασης της κόρης του. Το ίδιο έπραξε και η αιμορροούσα γυναίκα: **«ήλθε και προσέπεσεν αυτό»**. Έτσι, εκτός από την πίστη που είχαν οι πιο πάνω, είχαν επίσης κόσμημα την ταπείνωση ενώπιον του Θεού. Έπειτα βλέπουμε τους δύο αυτούς ανθρώπους, Ιάειρο και αιμορροούσα γυναίκα στο πρόβλημά τους, στην ώρα περίπτωσης να μην κάθονται σπιτί τους και απλά να απελπίζονται. Ξεπερνούν τα όποια εμπόδια, κοινωνική θέση, εγώ και λοιπά και βγαίνουν να συναντήσουν τον Χριστό να λύσει το πρόβλημά τους. Η στάση τους αυτή ανταμείβεται. Έτσι και εμείς πρέπει να μην κλεινόμαστε στον εαυτό μας ή στο τι θα πει ο άλλος, να απελπιζόμαστε σε ένα πρόβλημά μας, μια θλίψη, ένα αδιέξοδο, ίσως σε ένα αμάρτημά μας. Να σηκωθούμε και να προστρέξουμε στον Χριστό τον οποίο θα συναντήσουμε στην Εκκλησία και μέσα από τα μυστήριά της.

- Ένα τελευταίο μήνυμα που θα επισημάνουμε είναι η σωστή στάση μας απέναντι στον Θεό. Μπορεί να θρησκεύουμε, να είμαστε μέσα στην Εκκλησία, να ακούμε το Ευαγγέλιο αλλά να μην τελεσφορούμε πνευματικά. Αυτό θα πρέπει να μας προβληματίσει. Γιατί να μην καρποφορούμε ενώ κάνουμε όλα τα καθήκοντά μας ως χριστιανοί; Μήπως τα κάνουμε μηχανικά, ή από συνήθεια; Ή αυτό που κάνουμε είναι αποτέλεσμα της βαθιάς πίστης και αγάπης μας προς τον Θεό; Το πλήθος, όταν ο Χριστός πορευόταν προς το σπιτί του Ιαείρου, ήταν τόσο πολύ ώστε λέγει ο Πέτρος **«οι όχλοι συνέχουσι σε και αποθλίβουσι»**. Όμως παρόλο που ήταν τόσο κοντά στον Χριστό δεν λαμβάνει κανείς κάποια ευεργεσία παρά μόνο η αιμορροούσα. Είναι γιατί η γυναίκα αυτή πλησίασε τον Χριστό και ήταν κοντά του όχι μόνο τοπικά αλλά και τροπικά. Έτσι χρειάζεται και ο κάθε χριστιανός πέρα από τα τυπικά του καθήκοντα ή την συμμετοχή του στις ακολουθίες να βρίσκεται και ο νους και η καρδιά του συγκεντρωμένα στον Θεό.

Σπουδαία λοιπόν τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής τα οποία καλούμαστε να εφαρμόσουμε στη ζωή μας: Πίστη στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, ταπείνωση και ουσιαστική εγγύτητα προς τον Χριστό. Έτσι θα μπορέσουμε και εμείς να μετάσχουμε στη χάρη Του.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πα.	1/9	ΜΗΛΙΑ (Εοπ.)	Κυ.	1/10	ΑΡΜΙΝΟΥ
Σα.	2/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Πε.	5/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Κενδέας (Εοπ.)
Κυ.	3/9	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	Κυ.	8/10	ΚΙΣΣΟΥΣΑ
Τρ.	5/9	ΛΕΜΩΝΑ (Εοπ.)	Κυ.	15/10	ΑΜΑΡΓΕΤΗ
Τε.	6/9	ΑΝΩΓΥΡΑ	Τρ.	17/10	ΚΟΥΚΛΙΑ (Εοπ.)
Πα.	8/9	ΚΟΙΛΗ	Πα.	20/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ (Εοπ.)
Σα.	9/9	ΜΑΝΔΡΙΑ	Κυ.	22/10	ΠΟΛΕΜΙ
Κυ.	10/9	ΤΙΜΗ	Κυ.	22/10	ΚΟΝΙΑ (Εοπ.)
Πε.	14/9	ΟΜΟΔΟΣ	Τε.	25/10	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ (Εοπ.)
Κυ.	17/9	ΙΝΝΙΑ	Πε.	26/10	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Τρ.	19/9	ΠΙΣΣΟΥΡΙ (Εοπ.)	Σα.	28/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος (Δοξολογία)
Κυ.	24/9	ΜΕΣΣΟΓΗ	Κυ.	29/10	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΑ
Τρ.	26/9	ΠΡΑΣΤΕΙΟ			

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Πα.	1/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Εοπ.)	Κυ.	1/10	ΔΡΟΥΣΙΑ
Κυ.	3/9	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ	Κυ.	8/10	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΤΟΥ
Πα.	8/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ	Κυ.	15/10	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα
Κυ.	10/9	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ.	22/10	ΛΥΣΟΣ
Πε.	14/9	ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΨΩΚΑΣ	Δε.	23/10	ΚΟΝΙΑ
Κυ.	17/9	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Τε.	25/10	ΦΟΙΤΗ (Εοπ.)
Κυ.	24/9	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ	Πε.	26/10	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Πε.	28/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ	Σα.	28/10	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)
			Κυ.	29/10	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Τε.	6/9	ΑΣΠΡΟΓΙΑ, Αγ. Σώζοντας (Εοπ.)	Κυ.	1/10	ΒΑΣΑ
Πα.	8/9	ΠΕΛΑΘΟΥΣΑ, Παναγία Χόρτενη	Κυ.	8/10	ΔΡΟΥΣΙΑ
Κυ.	10/9	ΑΡΓΑΚΑ	Κυ.	8/10	ΚΕΡΕΠΙ (Εοπ.)
Τε.	13/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΜΙΝΘΗΣ (Εοπ.)	Δε.	9/10	ΜΑΝΔΡΙΑ
Πε.	14/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΜΙΝΘΗΣ	Κυ.	15/10	ΣΤΕΝΗ
Κυ.	17/9	ΧΡΥΣΟΧΟΥ	Τε.	18/10	ΚΟΥΚΛΙΑ
Κυ.	24/9	ΝΕΟ ΧΩΡΙΟ	Κυ.	22/10	ΜΑΛΙΑ
Τε.	27/9	ΚΟΛΩΝΗ, Άγιος Νεόφυτος	Τε.	25/10	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος (Εοπ.)
			Πε.	26/10	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
			Κυ.	29/10	ΧΟΥΛΟΥ
			Κυ.	29/10	ΣΤΑΤΟΣ (Εοπ.)

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

3/9	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ	8/10	ΜΑΝΔΡΙΑ
17/9	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ	15/10	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ
24/9	ΚΟΥΚΛΙΑ	29/10	ΚΟΛΩΝΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

8/10	ΑΥΔΗΜΟΥ
15/10	ΤΣΑΔΑ
22/10	ΠΡΑΣΤΕΙΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

8/10	ΛΕΜΠΑ
22/10	ΤΙΜΗ